

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 16 september 2020
Rolnummer 20/269/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Arbeidsrechtbank Gent, Afdeling Brugge

Vonnis

Kamer B6

Aangeboden op
Niet te registreren

Code: von-evt

De heer T., met rijksregisternummer ..., van Eritrese nationaliteit, ,

woonstkiezend bij zijn raadsman mr. Johannes Baelde, advocaat, met kantoor te 8200 sint-Andries, gistelse Steenweg 229 bus 1.

- EISENDE PARTIJ – hebbende als raadsman mr. Johannes Baelde, advocaat, met kantoor te 8200 sint-Andries, Gistelse steenweg 229 bus 1.

tegen :

FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN ASIELZOEKERS (FEDASIL), met zetel gevestigd te 1000 Brussel, Kartuizersstraat 21 en ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder nummer 0860.737.913.

- VERWERENDE PARTIJ – met als raadsman mr. Alain Detheux, advocaat met kantoor te 1060 Brussel, Amazonestraat 37.

I. FEITEN & VOORWERP VAN DE VORDERING

Eisende partij is een onderdaan van Eritrea, die op 18 april 2019 België binnenkwam. Hij deed op 2 mei 2019 een aanvraag tot internationale bescherming (asielaanvraag) en ontving vanaf 23 mei 2019 opvang als asielzoeker. Hij verbleef in het opvangcentrum in Brugge (cf. beslissing van FEDASIL van 22 mei 2019).

Op 19 december 2019 nam DVZ de beslissing dat België niet verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming, dat aan volgens DVZ aan Italië toekomt. Eisende partij kreeg het bevel het Belgische grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg die dag ook het verzoek contact op te nemen met de Cel Vrijwillige Terugkeer voor de praktische afspraken met betrekking tot de overdracht aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 30 december 2019 bracht de raadsman van eisende partij DVZ ter kennis dat deze thans verblijft te Zeebrugge, ... Op 31 december 2019 tekende hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep aan tegen de beslissing artikel 26quater van DVZ.

Op 24 februari 2020 kreeg de lokale politie van Brugge het verzoek van DVZ om eisende partij op te halen op zijn adres te Zeebrugge, ..., en hem over te brengen naar een gesloten centrum.

Op 25 februari 2020 deed een aanvraag tot toewijzing van een nieuwe opvangplaats. FEDASIL weigerde dit op grond van artikel 4, §1, 1° van de Opvangwet, stellende dat eisende partij een opvangplaats had verlaten tijdens de periode waarin hij kon overgeplaatst worden naar de bevoegde lidstaat (in casu Italië).

Eisende partij bestrijdt deze laatste beslissing en vraagt de vernietiging (“verbreking”) ervan. Hij verzoekt de rechtbank voor recht te zeggen dat FEDASIL ertoe gehouden is aangepaste materiële opvang aan hem te verlenen gedurende de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming in België.

Hij vordert ook FEDASIL te veroordelen tot het betalen van de kosten van de procedure, waaronder ook de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding.

II. PROCEDURE VOOR DEZE RECHTBANK

Eisende partij stelde zijn vordering in met een verzoekschrift, dat de griffie van de rechtbank ontving op 19 maart 2020.

De rechtbank riep de partijen op om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 17 juni 2020.

Beide partijen concludeerden op 16 juni 2020.

Op de openbare terechtzitting van 17 juni 2020 hoorde de rechtbank de partijen in de uiteenzetting van hun middelen en argumenten. De rechtbank sloot vervolgens de debatten en deelde de zaak mee aan het openbaar ministerie.

Lisbet Phang, substituut-arbeidsauditeur, legde naar advies ter griffie neer op 15 juli 2020.

Eisende partij repliceerde hierop op 19 augustus 2020.

De rechtbank nam de zaak in beraad en nam kennis van het dossier van de de rechtspleging, met inbegrip van de stukken die de partijen aan dit dossier voegden. De rechtspleging verliep in het Nederlands, overeenkomstig de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

III. MIDDELEN & ARGUMENTEN VAN DE PARTIJEN

3.1. Eisende partij betwist niet dat hij het opvangcentrum in Brugge verliet, maar voert aan dat dit noodgedwongen was omwille van de beslissing artikel 26quater van DVZ. Hij stelt dat hij slechts aanspraak kon maken op verdere opvang in een terugkeercentrum in zoverre hij aan een vrijwillige terugkeer zou meewerken, hetgeen hij niet bereid was te doen.

Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing van FEDASIL onvoldoende individueel gemotiveerd is en steunt op een categorische uitsluiting van verzoekers die op basis van de Dublin-III-verordening een beslissing artikel 26quater kregen maar die niet binnen de zes maanden na het akkoord van de andere lidstaat overgedragen werden en waarvoor België dus bevoegd werd. Deze uitsluiting steunt, zo stelt eisende partij, op een instructie van de directeur-generaal van FEDASIL en is onregelmatig. Hij meent dat FEDASIL hem het recht op opvang niet definitief kan ontzeggen, te meer dit in strijd is met de menselijke waardigheid.

Hij voert ook aan dat de weigering van het recht op opvang ook in strijd is met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM en art. 47 Handvest Grondrechten EU). Hij stelt dat hij zijn recht op opvang slechts kon behouden indien hij zich akkoord zou verklaren met een vrijwillige terugkeer. Dit akkoord zou evenwel zijn beroep tegen de beslissing artikel 26quater ondermijnen, omdat het bevoegde administratieve rechtscollege hieruit een gebrek aan belang zou afleiden. Eisende partij stelt dat hij zijn kans op een succesvol beroep slechts kon handhaven mits hij het opvangcentrum zou verlaten. Het feit dat personen zichzelf op straat moeten zetten om hun kansen op een succesvol beroep gaaf te houden, is volgens eisende partij in strijd met de menselijke waardigheid.

Hij voert verder ook aan dat hij gediscrimineerd wordt in vergelijking met personen wiens beroep tegen de beslissing artikel 26quater tijdig wordt behandeld, met name vòòr het verstrijken van de termijn waarna België sowieso bevoegd wordt voor de aanvraag tot internationale bescherming. Personen wiens beroep tijdig en succesvol wordt behandeld, behouden immers wel hun recht op opvang, terwijl dat niet het geval is/was in zijn situatie.

Hij voert ten slotte aan dat hem als lid van een welbepaalde categorie louter vanuit beleidsmatige overwegingen opvang wordt ontzegd om redenen van overbezetting van opvangplaatsen, probleem dat volgens hem door de overheid zelf is gecreëerd.

3.2. Verwerende partij is van oordeel dat zij terecht besliste tot beperking van het recht op opvang van eisende partij. Zij wijst erop dat eisende partij op 27 december 2020 uit eigen initiatief het opvangcentrum in Brugge verliet, zonder toelating en zonder enige verdere uitleg.

Zij stelt zich op het standpunt dat de beslissing wel degelijk individueel is gemotiveerd. Het gaat volgens haar ook niet om een categorische uitsluiting. FEDASIL beroept zich evenmin op overmacht om opvang te weigeren. Eisende partij toont volgens haar ook niet aan dat de menselijke waardigheid in gedrang komt.

Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt volgens verwerende partij niet geschonden. Zij wijst erop dat eisende partij thans een vordering instelt bij de arbeidsrechtbank.

Ten slotte meent verwerende partij dat er ook geen sprake is van discriminatie. Er is geen volgens haar geen verschil in behandeling. Het verschil in behandeling dat eisende partij aanhaalt, steunt volgens haar op onjuiste premisses.

IV. ADVIES VAN DE ARBEIDSAUDITEUR

4.1. De arbeidsauditeur adviseert de vordering ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren.

Zij is eerst en vooral erop van oordeel dat de bestreden beslissing voldoende formeel gemotiveerd, zowel in het licht van de Wet Motivering Bestuurshandelingen als in het licht van artikel 4, §3 van de Opvangwet.

Zij is voorts van oordeel dat de beslissing van FEDASIL wettig is en steun vindt artikel 4, §1 van de Opvangwet. Zij merkt op dat de beperking- en intrekkingmogelijkheden die de Opvangrichtlijn en de Opvangwet bieden, in het teken staan van het tegengaan van mogelijk misbruik. Zij acht de beslissing ook niet onevenredig, omdat eisende partij zelf het initiatief nam om het opvangcentrum te verlaten zonder aan FEDASIL zijn nieuwe verblijfplaats mee te delen. Eisende partij onttrok zich volgens de arbeidsauditeur bewust aan de overdracht naar de bevoegde lidstaat.

Zij geeft aan dat het niet zo is dat de overdracht naar een terugkeercentrum eisende partij de mogelijkheid niet ontnemt zich te verzetten tegen de overdracht naar een andere lidstaat en niet leidt tot het verlies van materiële opvang, die desgevallend ook in het terugkeerland wordt verzekerd.

Zij merkt op dat de instructie van de directeur-generaal, waarnaar eisende partij verwijst, niet ter zake doend is voor de beslechting van het geschil, en hieruit dan ook geen discriminatie kan worden afgeleid.

Tenslotte wijst zij erop dat eisende partij geen bewijs naar voor brengt waaruit kan blijken dat hij niet in staat is om een menswaardig leven te leiden.

4.2. Eisende partij antwoordde hierop dat het niet opgaat het verlaten van het opvangcentrum, feit uit het verleden, aan te grijpen als reden om een latere, nieuwe aanvraag tot opvang af te wijzen, omdat dit neerkomt op een definitieve inperking van het recht op materiële steun en opvang.

Hij betoogt dat de beslissing in feite niet steunt op artikel 4, §2 van de Opvangwet, maar op de instructie van de directeur-generaal van 3 januari 2020.

Ten slotte voert aan aanvullend aan dat hij wel degelijk vanaf midden juli op straat belandde en aan zijn lot werd overgelaten. Deze situatie duurde tot 7 augustus 2020, waarna hij terecht kon in het opvangcentrum Klein Kasteeltje in Brussel.

V. BEOORDELING DOOR DE RECHTBANK

Wat betreft de formele motivering van de bestreden beslissing

5.1. Eisende partij bestrijdt een beslissing die eisende partij nam op grond van artikel 4, §1, 1° van de Opvangwet, zoals blijkt uit de tekst van de beslissing zelf.

De beslissing die FEDASIL op grond van deze wetsbepaling neemt, is een bestuurshandeling in de zin van Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991. Deze wet bepaalt dat een bestuurshandeling uitdrukkelijk gemotiveerd moet worden. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Een afdoende formele motivering is een motivering die aan haar doel beantwoordt, namelijk de bestuurde een zodanig inzicht verschaffen in de motieven van de beslissing

dat hij met kennis van zaken kan oordelen of het zinvol is de beslissing aan te vechten (zie bv. RvS, nr. 186352, 18 september 2008, Claes; Arbh. Antwerpen 20 september 1996, *Soc. Kron.* 1999, 600; Arbh. Bergen 25 november 1988, *Soc. Kron.* 1989, 398; Arbh.Brussel 24 juni 2010, *RABG* 2011/3, 197). Een formele motivering vergt geen gedetailleerde uiteenzetting: het volstaat dat de bestemming de betekenis van de beslissing begrijpt en inziet waarom het bestuur zo en niet anders beslist heeft (zie ook in die zin: Arbh. Luik 8 januari 2008, *JTT* 2008, 165). Er is overigens aan het normdoel voldaan van zodra men één of meerdere motieven vermeldt, ook al zijn ze in rechte of in feite onjuist. De formele motiveringsplicht is in wezen immers slechts een vormvoorschrift (cf. RvS, nr. 98555, 28 augustus 2001).

5.2. Artikel 4, § 2 van de Opvangwet bepaalt dat de in de onder §1, 1° en 2° bedoelde gevallen, indien de asielzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig meldt, een op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing wordt genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle beperkte of ingetrokken materiële opvangvoorzieningen.

§3 van ditzelfde wetsartikel bepaalt dat de in dat artikel bedoelde beslissingen tot beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen individueel worden gemotiveerd. Deze worden genomen met inachtnaam van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 36 van dezelfde wet vallen, en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

Het gaat om verbijzonderingen van de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De Opvangwet verlangt meer bepaald van FEDASIL dat zij met betrekking tot beslissingen op grond van artikel 4, §1, 1°:

- in elk geval een individuele motivering bevat, die rekening houdt met de specifieke situatie en met het evenredigheidsbeginsel.
- voor asielzoekers die verdwijnen en terugkeren naar een opvangcentrum, een nieuwe beslissing moet worden genomen rekening houdende met de redenen voor de verdwijning.

5.3. Het staat vast dat eisende partij in geval van een beslissing van FEDASIL ten aanzien van zijn persoon, gerechtigd is op een beslissing die individueel is gemotiveerd en die rekening houdt met zijn specifieke situatie. De arbeidsauditeur stelt ten onrechte dat dit laatste enkel geldt voor kwetsbare personen in artikel 36 van de Opvangwet. Artikel 4, §2 luidt immers, en de rechtbank onderstreept:

“met inachtnaam van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 36 (...) vallen”.

“Met name” heeft de gebruikelijke betekenis van “in het bijzonder” of “vooral”. Deze woorden benadrukken dus dat een welbepaalde groep is ingesloten, zonder evenwel anderen uit te sluiten. Deze interpretatie strookt met de Franstalige tekst van de wet, waar “met name” vertaald werd als “en particulier”.

Daarenboven was eisende partij op het ogenblik dat FEDASIL een beslissing moest nemen ontegensprekelijk een persoon die was verdwenen en zich terug aanbood voor opvang. Hij was dus gerechtigd op een motivering die rekening hield met de redenen van verdwijning.

5.4. De rechtbank is van oordeel dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd.

De beslissing bevat de juridische en de feitelijke overwegingen, waarvan deze laatste een individueel karakter hebben, zoals de arbeidsauditeur terecht opmerkt. FEDASIL verwijst immers naar het feit dat eisende partij een opvangplaats heeft verlaten. Er wordt nadrukkelijk gesteld dat de beslissing is ingegeven omwille van het feit dat op 25/12/2019 een code “No show” aan eisende partij werd toegewezen, codering waarop FEDASIL dus niet wenste terug te komen.

FEDASIL verwijst daarenboven ook naar het feit dat het verlaten van het opvangcentrum gebeurde tijdens de periode dat eisende partij kon overgeplaatst worden naar een andere lidstaat. Dit toont minstens impliciet aan dat FEDASIL de specifieke situatie van eisende partij en de reden van verdwijning kende en ook in acht nam.

Het is effectief zo, zoals eisende partij zelf aangeeft en toegeeft, dat eisende partij het opvangcentrum verliet nadat hij de beslissing vernam dat de Belgische overheid haar verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag afwees en Italië aanwees als verantwoordelijke Staat (beslissing 26quater).

Uit niets blijkt dat eisende partij de aard, de strekking en de motieven van de beslissing niet begreep of niet kon begrijpen. Dit blijkt overigens ook uit het inhoudelijk verweer dat eisende partij thans voert tegen de bestreden beslissing van FEDASIL.

Wat betreft de (beperking van) het recht op opvang

5.5. Elke asielzoeker heeft recht op een opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid (art. 3 Opvangwet). Dit recht geldt gedurende de gehele asielprocedure (art. 6, §1 Opvangwet) en bestaat doorgaans uit materiële hulp, die wordt verstrekt door of via FEDASIL.

Het recht op materiële hulp kan niet worden opgeheven, maar kan wel worden beperkt of, in uitzonderlijke gevallen, zelfs worden ingetrokken (samenlezing van art. 4, 5 en 6, §1 Opvangwet).

Zo kan het recht op materiële hulp worden beperkt of ingetrokken indien een asielzoeker de verplichte plaats van inschrijving die door FEDASIL werd toegewezen weigert, niet benut, of verlaat zonder FEDASIL op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming te hebben verkregen.

Het recht op medische begeleiding zoals bedoeld in artikelen 24 en 25 en het recht op een waardige levensstandaard blijven echter gewaarborgd (art. 4, §4 Opvangwet).

5.6. De rechtbank is van oordeel dat de bestreden beslissing wel degelijk steun vindt in artikel 4, §1, 1° van de Opvangwet. Wanneer een asielzoeker gedurende enige tijd verdwijnt en zich vervolgens opnieuw aanbiedt met het verzoek opgevangen te worden, moet FEDASIL bepalen of zij de opvangvoorzieningen die werden beperkt of ingetrokken, opnieuw zal verstrekken. Dit blijkt zonder meer uit artikel 4, §2 van de Opvangwet.

FEDASIL vermag in dat geval uiteraard te beslissen dat zij haar beslissing tot beperking of intrekking van de materiële hulp handhaaft, in het bijzonder wanneer de asielzoeker geen (nieuwe) elementen aanreikt die een volledig herstel van zijn recht op materiële hulp rechtvaardigen of noodzaken.

De instructie van de directeur-generaal van FEDASIL heeft geen andere strekking dan dat en is dus niet onwettig. De instructie bepaalt voor personen zoals eisende partij (verzoekers van wie de transfertermijn verstreken is), geheel in overeenstemming met de Opvangwet en is niet categorisch. Een individuele, aan het dossier gebonden beoordeling wordt vooropgesteld:

“Bij de evaluatie (...) wordt meer bepaald rekening gehouden met de individuele situatie van de verzoekers, hun parcours, hun beschikbaarheid ten opzichte van asielinstanties, hun netwerk van kennis in België en hun specifieke behoeften. Indien uit deze evaluatie blijkt dat de verzoeker geweigerd heeft om naar een toegewezen opvangplaats te gaan of deze verlaten heeft, vermoedelijk om zich te onttrekken aan de autoriteiten in het kader van de Dublin-procedure, dan kan de Dispatching beslissen om hen geen nieuwe plaats toe te kennen. De verzoekers behouden in elk geval hun recht op medische begeleiding (...)”

5.7. In deze zaak staat het vast dat eisende partij uit eigen initiatief en zonder toestemming het opvangcentrum in Brugge verliet, introk bij een andere persoon en aldaar (in Zeebrugge) zijn adres nam. Dit voorval liet FEDASIL toe om overeenkomstig artikel 4, §1, 1° van de Opvangwet het recht op materiële hulp van eisende partij te beperken.

Ook op het ogenblik dat eisende partij zich opnieuw aanbood, vermocht FEDASIL rekening te houden met dit voorval uit het verleden, om het recht op materiële hulp te beperken, of liever, de beperking hiervan te handhaven.

Eisende partij voert ten onrechte aan dat hem op die manier definitief het recht op opvang wordt ontzegd. Het feit dat FEDASIL op 25 februari 2020 besliste de beperking van zijn recht te handhaven, houdt geen beslissing tot opheffing van het recht op opvang in, zoals inderdaad wordt verboden door artikel 5 van de Opvangwet. Immers:

- de beperking van het recht op materiële hulp houdt niet in dat hij het recht op medische begeleiding verliest;
- de beperking van het recht op materiële hulp is ten allen tijde voor herziening vatbaar wanneer zou blijken dat het recht op een waardige levensstandaard in gedrang komt.

Evenwel, op 25 februari 2020 was er geen reden om de beslissing te herzien, aangezien eisende partij stelde een verblijfplaats te hebben in Zeebrugge. Het ging om de verblijfplaats die zijn raadsman eerder – op 30 december 2019 – aan DVZ had meegedeeld, met de bijkomende vermelding dat hij hier zou verblijven lopende de hangende beroepsprocedure.

Op 28 april 2020 stelde de voorzitter van de arbeidsrechtbank overigens vast dat eisende partij op dat ogenblik nog steeds zijn verblijf hield op dat adres, reden waarom hij ook de hoogdringendheid van de vordering in kort geding afwees.

In die omstandigheden was er niet alleen op 25 februari 2020, maar ook in de periode erna geen reden voor FEDASIL om de beslissing tot beperking van het recht op opvang te herzien. Het bleef immers vaststaan dat eisende partij moedwillig en zonder enige toestemming het opvangcentrum verliet na kennis te hebben genomen van de negatieve beslissing ten gevolge van de Dublin-procedure (art. 26quater), terwijl hij op het ogenblik van zijn nieuwe aanvraag tot opvang en nog geruime tijd erna ergens anders opvang vond en genoot.

5.8. Zijn recht op een waardige levensstandaard kwam door de beslissing van FEDASIL niet in het gedrang. Dit was ook niet het geval op het ogenblik van het instellen van de vordering en evenmin op het ogenblik van de sluiting der debatten. De arbeidsauditeur stelt in haar advies terecht dat eisende partij tijdens de debatten geen enkel concreet (bewijs)element naar voor brengt dat aantoonde dat de waardige levensstandaard van eisende partij in gedrang kwam in de periode vanaf 25 februari 2020.

Uit de repliek op het advies van het openbaar ministerie blijkt overigens dat eisende partij uiteindelijk zelf aangeeft slechts vanaf midden juli 2020 op straat te zijn belandt. Dit is niet alleen na het instellen van de vordering, maar ook na de pleidooien ten gronde voor deze rechtbank en dus na de sluiting der debatten. Deze situatie duurde naar eigen zeggen tot 7 augustus 2020. Hierna kon hij terecht in het opvangcentrum “Klein Kasteeltje” in Brussel.

Het e-mailbericht waarnaar eisende partij in conclusie verwijst, dateert van 17 juli 2020 en dus van na het schriftelijk advies van de arbeidsauditeur. Het e-mailbericht, hoewel verwerkt in de tekst van de repliek van eisende partij, betreft in feite een nieuw stuk. Een partij kan geen nieuwe stukken neerleggen bij een repliek op het advies van het openbaar ministerie, omdat daarover ingevolge de sluiting der debatten door de tegenpartij nog onmogelijk tegenspraak kan worden gevoerd. Het in acht nemen van het nieuw stuk zou in strijd zijn met het recht van verdediging (M.A. Masschelein, *Arbeidsgerechten en sociaal procesrecht*, in APR, Mechelen, Kluwer, 2018, 239). Het moet dus buiten het beraad worden gehouden (artikel 771 Ger.W.). Het gaat niet op een nieuw stuk in de tekst van de repliek te knippen en te plakken om zo de regel van artikel 771 Ger.W. te omzeilen. Dit is een vorm van procesrechtelijk misbruik.

Nog los van de poging om na de sluiting der debatten een nieuwe stuk te betrekken in de zaak, is het duidelijk dat eisende partij niet alleen repliceert op het advies van de arbeidsauditeur, maar ook nieuwe feitelijke elementen aanreikt, die dateren van na de sluiting der debatten, en die aantonen dat de situatie van eisende partij na de sluiting der debatten verder is geëvolueerd. Hij verzoekt evenwel geen heropening van de debatten.

De rechtbank heropent ook ambtshalve de debatten niet, omdat eisende partij in repliek op het advies van de arbeidsauditeur nog steeds onvoldoende aannemelijk maakt dat zijn waardige levensstandaard effectief in gedrang is gekomen, ook in de periode van midden juli tot 7 augustus 2020. Hij beperkt zich opnieuw tot de vage, algemene en weinig concrete verklaring dat hij op straat is beland en aan zijn lot werd overgelaten.

Daarenboven brengt eisende partij zelf naar voor dat hij vanaf 7 augustus 2020 schijnbaar werd hersteld in zijn recht op opvang.

Wat betreft het recht op een effectief rechtsmiddel

5.9. Artikel 6, §1 EVRM garandeert de toegang tot de rechter opdat een rechtsonderhorige zijn burgerlijke rechten kan doen gelden (zie ook art. 47 Handvest Grondrechten EU). Het recht tot toegang tot de rechter moet praktisch en effectief zijn. Dit houdt in dat een rechtsonderhorige een duidelijke en praktische mogelijkheid moet hebben om een handeling aan te vechten die interfereert met zijn rechten (cf. EHRM, Bellet, 4 december 1995; EHRM, Zubac, 5 april 2018).

Het Hof van Cassatie overwoog in een aantal recente arresten dat het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht van toegang tot de rechter, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de lidstaten niet belet om het instellen van rechtsmiddelen afhankelijk te maken van voorwaarden, voor zover die voorwaarden een wettig doel dienen en er een redelijke verhouding bestaat tussen de opgelegde voorwaarden en het nagestreefde doel. Die voorwaarden mogen niet ertoe leiden dat het recht op het instellen van het rechtsmiddel in de kern wordt aangetast en bij hun toepassing mag de rechter niet overdreven formalistisch zijn zodat de billijkheid van de procedure wordt aangetast of overdreven soepel zodat de opgelegde voorwaarden inhoudsloos worden (cf. Cass., P.17.0023.N, 4 april 2017; Cass., P.18.0044.N, 11 september 2018; Cass., P.18.1222.N, 5 maart 2019).

Het is ook rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als het Hof van Cassatie dat de vereiste van een welbepaald belang voor een vordering, op zich niet in strijd is met het recht van toegang tot de rechter (EHRM, Obermeier, 28 juni 1990; Cass., P.08.1124.N, 23 december 2008).

5.10. De rechtbank stelt vast dat in de Belgische rechtsorde zowel beroep kan worden ingesteld tegen beslissingen van FEDASIL met betrekking tot het recht op opvang als tegen beslissingen van DVZ met betrekking tot het asiel en het verblijfsrecht van een buitenlandse onderdaan in België. Deze beroepen worden gebracht voor een rechtscollege wiens organisatie en procedures voldoen aan de vereisten uit artikel 6 EVRM. Het gaat enerzijds om de arbeidsrechtbank en anderzijds om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eisende partij heeft ook effectief rechtsmiddelen aangewend tegen de beslissingen van FEDASIL en DVZ die voor hem nadelig waren.

Hij voert aan dat zijn recht van toegang tot de rechter, waarmee hij doelt op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in feite illusoir is in de mate dat hij zou instemmen met een terugkeertraject. Hij haalt dit aan als reden waarom hij het opvangcentrum in Brugge verliet.

De rechtbank merkt op dat eisende partij zodoende zijn beklag doet over een beperking van de mogelijkheid om zijn vordering behandeld te zien voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en niet voor deze rechtbank. Dit middel is in die zin niet relevant in deze zaak en dient veeleer aangevoerd te worden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt aan dit administratief rechtscollege desgevallend toe te beoordelen in welke mate de eisen die zij stelt op het gebied van het vereiste belang

van de vordering in overeenstemming zijn met het recht van toegang tot een rechter. Het is in elk geval niet zo dat de wetgeving bepaalt dat een persoon geen beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan instellen, indien men na een negatieve beslissing artikel 26quater verder in een opvang- of terugkeercentrum verblijft.

5.11. Het recht van toegang tot een rechter kan en mag ook niet zo geïnterpreteerd worden als zou het FEDASIL verhinderen om op grond van artikel 4, §1 van de Opvangwet een beslissing te nemen inzake (de beperking van) het recht op opvang. Deze beslissing houdt als dusdanig geen inperking in van het recht van toegang tot de rechter. Ook de feitelijke vaststelling dat de materiële hulp van een asielzoeker wordt beperkt, houdt niet in dat hij wordt beperkt in zijn recht van toegang tot de rechter. Eisende partij toont niet aan dat dit praktisch het geval is (geweest), aangezien hij zowel in de procedures voor deze rechtbank als in de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vanaf het ogenblik dat hij het opvangcentrum in Brugge verliet, duidelijk de vereiste en noodzakelijke bijstand bleef genieten van een raadsman.

Kortom, het is helemaal niet zo dat eisende partij om zijn rechten te kunnen doen gelden op het vlak van verblijfsrecht, gedwongen werd om zijn recht op opvang op te geven. Het is ook niet zo dat de (eventuele uitvoering van de) instructie van de directeur-generaal van FEDASIL het voor eisende partij juridisch of praktisch onmogelijk heeft gemaakt beroep in te stellen tegen beslissingen die voor hem nadelig bleken.

Wat betreft de aangevoerde discriminatie

5.12. Het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, zoals verankerd in artikel 10 en 11 van de Grondwet, houdt in dat gelijke gevallen in beginsel gelijk behandeld moeten worden, maar ook dat ongelijke gevallen in beginsel ongelijk behandeld moet worden. De gelijke behandeling van ongelijke gevallen is evenzeer een discriminatie.

Eisende partij voert aan dat de beslissing van FEDASIL, volgens hem gesteund op de (algemene) instructie van FEDASIL, discriminerend is, omdat hij zijn recht op opvang hierdoor verliest, louter en alleen omdat zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet tijdig en met gunstig resultaat werd behandeld. Een persoon van wie dit wel het geval is, zou zijn recht op opvang behouden.

5.13. De rechtbank treedt dit middel en de argumentatie van eisende partij niet bij.

De rechtbank merkt op er geen sprake is van een verlies maar van een beperking van het recht op materiële hulp, die het gevolg is van de concrete vaststelling dat eisende partij op eigen initiatief het opvangcentrum verliet.

Elke asielzoeker die zodanige handeling stelt, ongeacht de stand van lopende gerechtelijke procedures, stelt zich bloot aan een mogelijke beperking van zijn recht op materiële hulp. Dit geldt ook voor asielzoekers wiens beroep tegen de negatieve beslissing artikel 26quater eventueel tijdig en zelfs met succes zou zijn afgehandeld. Het succes van die procedure leidt er immers enkel toe dat België als verantwoordelijke Staat wordt aangeduid, maar dit neemt niet weg dat FEDASIL ook dan op grond van artikel 4 van de Opvangwet – na een individuele beoordeling van het dossier – het recht op materiële hulp

mag beperken indien blijkt dat de asielzoeker lopende de beroepsprocedure enige tijd is verdwenen of ondergedoken.

Elke asielzoeker die zich op een bepaald ogenblik opnieuw aanbiedt na een opvangcentrum op eigen initiatief en zonder toestemming te hebben verlaten, kan en moet zich verwachten aan een nieuwe beoordeling in verband met het recht op opvang, waarbij dan rekening wordt gehouden met de specifieke situatie en de redenen van verdwijning.

De instructie van de directeur-generaal van FEDASIL, die weliswaar betrekking heeft op een specifieke categorie en een specifieke situatie, doet geen afbreuk aan het bovenstaande en houdt dus ook geen discriminatie in van eisende partij, of de categorie waartoe hij behoort. Dit is des te meer zo omdat de instructie nog steeds een uitgebreide evaluatie van de situatie van de persoon en van de concrete elementen van het dossier vooropstelt, zoals ook wordt vereist door artikel 4 van de Opvangwet.

Er is volgens de rechtbank geen sprake van een categorieke en discriminerende uitsluiting in vergelijking met andere personen in een vergelijkbare situatie, het is te zeggen in vergelijking met andere groepen van asielzoekers die op een welbepaald ogenblik op eigen initiatief het opvangcentrum zouden hebben verlaten, en later opnieuw opduiken.

VI. BESLISSING VAN DE RECHTBANK

De arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, **kamer B6**, doet uitspraak op **tegenspraak**, en houdt hierbij rekening met de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid de artikelen 2, 34, 35, 36, 37 en 41, die allen werden nageleefd,

De rechtbank nam kennis van het schriftelijk advies van het openbaar ministerie en van de replieken van de gedingvoerende partijen hierop.

De rechtbank verklaart de vordering van eisende partij **ontvankelijk, doch ongegrond**.

De rechtbank legt de kosten van het geding overeenkomstig artikel 1017, 2de lid van het Gerechtelijk Wetboek ten laste van verwerende partij. Deze bestaan uit:

- een bijdrage van 20 euro aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;
- een rechtsplegingsvergoeding voor eisende partij, die evenwel door deze partij niet concreet en cijfermatig wordt begroot, zodat de rechtbank haar beslissing ter zake aanhoudt (art. 1021, 2de lid Ger.W.).

De rechtbank kon de overige kosten niet begroten, bij gebrek aan opgave door de partijen.

Dit vonnis werd gewezen door de heer Koen Nevens, rechter bij de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge en voorzitter van de kamer B6, door de heer Henk Rondelez, rechter in sociale zaken – werkgever en door de heer Johan Vandebussche, rechter in sociale zaken – werknemer - bediende, met bijstand van Martine De Clerck, griffier.

M. DE CLERCK

H. RONDELEZ

J. VANDENBUSSCHE

K. NEVENS

en uitgesproken op woensdag **zestien september tweeduizend twintig** in openbare terechtzitting van de kamer B6 van de arbeidsrechtbank Gent - afdeling Brugge door de heer Koen Nevens, rechter, bijgestaan door mevrouw Martine De Clerck, griffier.

M. DE CLERCK

E. COOREMAN